

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

15. LEDNA 2017

Z obsahu:

**Křesťanská naděje -
Abrahám, otec věřících
a doufajících**

Katecheze
Svatého otce Františka
při generální audienci
28. prosince 2016
- strana 2 -

**Boží láska jako zdroj
mravnosti**

P. E. Recktenwald FSSP
- strana 4 -

Poselství rolníka z Arsu

P. B. Deneke FSSP
- strana 6 -

**Duchovní matka našeho
Božího synovství**

P. Silvestr M. Braito OP
- strana 8 -

**Proti náboženským
analfabetům!**

P. Dieter Biffart FSSP
- strana 10 -

**Ještě než jsem tě vytvořil
v matčině životě (1)**

Životní příběh veselého
a hluboce věřícího muže,
Brazílce Rafaela Ferreiry,
je jakoby vystřižený
z napínavého románu
- strana 11 -

Průvodkyně na cestách života (Hodegetria)

Křesťanská naděje – Abrahám, otec věřících a doufajících (Gn 15,3-6)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
28. prosince 2016, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Svatý Pavel nám v listě Římanům připomíná velkou postavu Abraháma, aby nám ukázal cestu víry a naděje. Apoštol o něm píše: „Ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů.“ (Řím 4,18) Ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal... Toto pojetí je mocné: I když není naděje, doufám. Takový je náš otec Abrahám. Svatý Pavel odkazuje na víru,

kteřou Abrahám uvěřil slovu Boha, jenž mu sliboval syna. Bylo opravdu třeba doufat, „ačkoli nebylo naděje“, poněvadž to, co Pán oznamoval, bylo nepravděpodobné. Byl přece již starcem skoro stoletým a jeho manželka neplodná. Nebylo východiska! Bůh to však řekl, a Abrahám uvěřil. Nebylo lidské naděje, protože byl starý a manželka neplodná. On však uvěřil.

S důvěrou v tento příslib se Abrahám vydal na cestu, rozhodl se opustit svoji

zemi a stát se cizincem, doufal v tohoto „nemožného“ syna, kterého mu měl darovat Bůh, navzdory tomu, že Sárino lůno bylo již takřka odumřelé. Abrahám uvěřil, jeho víra se otevírá zdánlivě nerozumné naději. Je to schopnost překračovat lidské úsudky, moudrost a rozvážnost světa i to, co je zdravým rozumem považováno za normální, a věřit v nemožné. Naděje otevírá nové horizonty, uschopňuje snít o tom, co není ani představitelné. Naděje umožňuje vstoupit do temnoty nejisté budoucnosti a kráčet ve světle. Naděje je krásná ctnost, dává nám sílu putovat životem.

Je to však obtížná cesta. A také na Abraháma přijde krize neútechy. Důvěřoval, opustil dům, svoji zem, své přátele...

Pokračování na str. 7

„Nemůže mít Krista za Otce, kdo nemá Církev za matku,“ říkal svatý Ignác z Antiochie. K žádné matce se dítě nemůže chovat lhostejně. A tak je to i s katolickou církví, jež je naší matkou. A jelikož je založena Božím Synem, Ježíšem Kristem, žádnému katolíkovu nemůže být lhostejné, zda jsou v ní již všichni, kteří jsou povoláni za Boží děti. Proto i na nás se obrací otázka P. Silvestra Braita OP: „Modlíš se za ty, kteří jsou daleko od nás, nebo máš pro ně jenom pohrdání jako pro »pokrokáře, nevěrce« apod.? Ničeho tím nespraviš, jen Pána spíše ještě urážíš touto nemístnou horlivostí.“ (str. 8-9) Ve středu začíná Týden modliteb za jednotu křesťanů, a tak se můžeme položenou otázkou zabývat poněkud hlouběji. Využijme svěřený čas a objevme na misijním poli Církve své místo také v modlitebním tažení za obrácení nevěřících a za návrat do lůna katolické církve těch, kdo z ní z jakéhokoliv důvodu odešli. A nezapomínejme ani na ty, kdo věří v Boha, ale cestu ke katolické víře dosud nenašli.

Ovšem platí také: Čím více znám svoji matku, tím více a důvěryhodněji mohou svědčit o životě s ní. V případě katolické církve se toto vztahuje zcela konkrétně na učení Ježíšovo, jeho apoštolů a jejich žáků, které je plně obsaženo v Písmu svatém. Pak je zde učení církevních Otců a učitelský úřad katolické církve, který

má být zárukou autentického předávání nezměněného učení svého Zakladatele. To je většinou dobře známo. Avšak v případě jednoty Církve, jak ji ustanovil Ježíš Kristus a již svěřil, aby chránila poklad pravé víry, se někdy snadno stává, že se zapomene právě na toto – na zachování věrnosti Ježíšovu učení. Taková cesta k jednotě křesťanů však není správná, protože nese podstatný rozpor sama v sobě: ničí jednotu se svým Zakladatelem. A proto je tak důležité, aby víra katolického křesťana stála na pevných základech, kterými jsou i znalosti jednotlivých pravd katolické víry, umožňující hluboký duchovní život, a to zcela a jen v duchu toho, jak nás učil sám Ježíš. Za to je třeba se modlit denně, nejen po dobu jednoho týdne. Tak se stáváme vykonavateli Ježíšovy závěti známé ze 17. kapitoly Janova evangelia.

Je tedy zřejmé, že je nanejvýš nutné zabývat se katechezí, jež se však nesmí smířit s pouhým zprostředkováním informací, ale musí zasáhnout srdce člověka. (str. 10-11) Opravdu dobrá katecheze nespočívá jen ve slovech, ale působí niterně přijetí pravdy, kterou předkládá sám Bůh. A pochopitelně se nemůže lišit od toho, co učil Ježíš a jeho následovníci.

Editorial

Pravé misijní poslání katolického křesťana pak spočívá v tom, že je schopen svým životem, pevně zakotveným v Trojjediném Bohu, svědčit o Boží lásce, viditelně vyjádřené v osobě Ježíše Krista. Ten, kdo se s vírou dívá na Ježíše přítomného ve Svátosti oltářní, je Ježíšem vyváděn z tohoto rozervaného světa do tajemství světa Božího. (str. 6-7) A to je obrovská posila pro misijní úkol, který máme v tomto světě. K tomu patří i neochvějná důvěra v Boží slovo, jež platí vždy a všude. Ať už si je člověk vykládá tak či onak, Boží slovo je neměnitelné a má svoji stálou platnost. Nejen biblický Abrahám je toho výrazným svědkem. Rovněž jsme takto orientováni na Boží lásku, jejíž velikost jen stěží dokážeme pojmut. Lidská láska zmůže mnoho, o čemž svědčí i pozoruhodný životní příběh Brazilce Rafaela Ferreiry de Brito. (str. 11-13) Jaké divy však v životě člověka působí Boží láska, která se vtělila v Kristu Ježíši! (str. 4-5) O této lásce jsme povinni věrně svědčit, protože jsme ji přijali do svého života. Podařilo-li se nám to – s pomocí Boží, pak i o nás mohou aspoň trochu jednou platit slova, která dnes čteme u proroka Izaiáše: „Proslavím se tebou.“ Panna Maria nechť nás vede a učí, jak toho dosáhnout a splnit tak svůj úkol v dějinách spásy!

Daniel Dehner

Vrať se ještě jednou do pustiny u Jordánu, kterou si Jan vybral za místo svého kázání. Vyprávění apoštola Jana ti výmluvně přiblíží významné setkání Předchůdce s Ježíšem. Jdi tam s vědomím, že odcházíš na místo samoty, odloučenosti od každodenních starostí a závislosti, na místo pokání a obrácení. Buď vděčný Pánu za toto pozvání a pros ho, aby připravil tvé nitro a tvé srdce, abys měl plný užitek z oné očistné atmosféry, do které vstupuješ.

Janovo poslání vrcholí. Po celou dobu jeho působení vyhlížely jeho prorocké oči toužebně toho, který má přijít po něm. Všechno to, co konal a mluvil, mělo svůj smysl v tom, aby vydal svědectví. Takové je poslání, které přijal od Hospodina. Být svědkem samotného Boha je ten nejvznešenější úkol. Ani tvůj život nemá jiný smysl. To však není pouze vyznamenání, ale především závazek. Vzpomeň si, jakým způsobem se Jan připravoval na to, aby jeho poslání bylo věrohodné: kázní, odříkáním, skromností, postem a vytrvalou modlitbou v ústraní si vysloužil pověst proroka, *ba více než proroka*⁽¹⁾. Bůh ve své prozřetelnosti používá svědectví člověka jako účinné a přiměřené, ale to předpokládá, aby sám život svědka byl autentickým argumentem opravdovosti. Nechceš vstoupit do Janovy školy, aby ses mohl připravit tak, abys byl věrohodným svědkem Božího Syna?

Jan zdůrazňuje, že své svědectví o Beránkovi nevydává sám od sebe. Nejedná se tu ani o osobní známost, ani o náklonnost. Mezi všemi kajícníky, kteří zde Jana vyhledávají, mu sám nebeský Otec jasným znamením Ducha Svatého označí svého Syna.

Nyní se tedy Jan dočkal. *Spatřil Ježíše, jak jde k němu*. Bůh se dává poznat těm, kteří ho trpělivě očekávají s vírou, pokorou a vytrvalou kázní. Sdílejí s Janem radostnou útěchu z tohoto setkání. Slova radosti, kterými vítá příchod Spasitele, jsou také vyznáním hluboké víry a úcty i prorockou předpovědí: *Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!* Kolikrát jsi už slyšel tato slova, kolikrát jsi je sám vyslovil! Dokážeš však zvážit jejich hloubku a dosah obsažený v tomto Janově vyznání? Bůh obětuje za nás to nejdražší, co má. Když měl Abrahám obětovat svého jediného syna Izáka, Hospodinův anděl

Janovo svědectví

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.

zadržel jeho ruku. Až vztáhnou ruku na Božího Syna, aby byl obětován na kříži, nikdo je nezadrží.

Slovy proroka Izaiáše, jednoho ze svých předchůdců, předává poslední starozákonní prorok štafetu prvnímu proroku Nového zákona. Naplňuje se tak smysl Janova života. Jeho jednoznačné svědectví by nemělo nikoho nechávat na pochybách. Na samém začátku Ježíšova veřejného působení se všem dává jasně na vědomí, že Ježíš z Nazareta je *Mesiáš, Syn Boží*, který je Bohem od věčnosti a přišel mezi nás, aby nás *křtil Duchem Svatým*.

Dovršilo se tu nejen poslání Janovo, ale také poslání vyvoleného národa v dějinách spásy. Po celá tisíciletí očekával Vykupitele a připravoval se na jeho příchod. Mesiáš vzešel z tohoto národa jako potomek Abrahámův, Izákův i Davidův a mají se tak naplnit všechny jeho naděje a tužby. Není to překvapující, jak malý ohlas má zpráva o jeho příchodu právě u předáků vyvoleného národa? Nesmíš se však divit, když uvážíš, že žijí zcela v zajetí svých subjektivních představ. Čekají na mocného vůdce, osvoboditele a mstitele, a Jan mluví ve shodě s Izaiášem o beránkovi, který se *nechá odvést na porážku*⁽²⁾. Ale znalcům Písma to už nic neříká, tak velice se vzdálil jejich svět světu Janovu i Ježíšovu. Postavili do středu svých zájmů nikoliv Boha, ale sebe a svoji kariéru. Zapomněli, že slovo proroka neoznamuje senzace, ale vůli Nejvyššího. Zanedlouho se dokonce pokusí násilím prosadit svou a odstranit Ježíše, protože takový Boží plán jim nevyhovuje. Boží úradek však nikdo nemůže zmařit. Právě svou vzpourou ho přivedou k naplnění, jim samým však nebude *k povstání, ale k pádu*⁽³⁾.

Pouč se z tohoto varovného příkladu. Nedáváš se někdy opojit vlastními iluzemi a ambicemi v očekávání, že Bůh se ti přizpůsobí a bude ti k dispozici? Nehleď také v proroctvích spíše naplnění a potvrzení svých vlastních představ než vý-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 49,3.5–6

Hospodin mi řekl: „Jsi mým služebníkem, Izraele, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mne utvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou. Řekl mi (tedy): „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakobovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.“

2. čtení – 1 Kor 1,1–3

Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce Boží v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Evangelium – Jan 1,29–34

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který

Dokončení na str. 6

zvu k takové změně života, abys byl plně k dispozici Pánu a jeho vůli? Boží slovo je třeba přijímat s otevřeností a pokornou důvěrou, která se v úctě sklání před plány jeho Prozřetelnosti.

Pohled s úctou na Beránka, který *se stoupl z nebe, ne aby činil vůli svou, nýbrž vůli toho, který jej poslal*⁽⁴⁾. Bude to zdůrazňovat znovu a znovu a doloží to celým svým životem a smrtí. Poklekní před ním a vyznej, že přijímáš Janovo svědectví. Pros jej o dar Ducha, který se stal jeho znamením, abys uměl rozlišovat, co je od Boha a co je od tebe. Nabídní se mu, aby tě *přijal mezi ty, kteří o něm vydávají svědectví*.

Hle, přicházím, Pane, abych plnil tvou vůli⁽⁵⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 11,9; ⁽²⁾ srov. Iz 53,7;

⁽³⁾ srov. Lk 2,34; ⁽⁴⁾ srov. Jan 6,38;

⁽⁵⁾ srov. Ž 40,8–9

Boží láska jako zdroj mravnosti

Teprve láska, která se zjevuje v tom, že se Bůh stal člověkem, smiřuje snahu po štěstí se svatostí. Filosofický pohled na důsledky vánočního tajemství...

Tajemství Božího vtělení zjevuje lásku Boží a staví tím lásku do středu morálky. Pro většinu etických směrů není nosným pojmem ve filosofii láska, nýbrž nějakým způsobem spravedlnost. Dobro je nazíráno jako něco, co má být, jako to, co bližnímu dlužíme. Jedná se o uznání důstojnosti člověka, o úctu k právu, o plnění povinností.

V takové etice práva v širším smyslu, která vychází z plnění nároků spravedlnosti, je těžké najít ještě místo pro lásku. Vzorovým příkladem je Immanuel Kant. Staví proti sobě povinnost a náchyllost. Morálně dobře jednáme jenom tehdy, když konáme z povinnosti, tj. z úcty k mravnímu zákonu. Úcta je jediným mravním citem, který má platit. Jednat z lásky je pro ně-

ho naproti tomu morálně bezcenné, protože se tak děje z náchyllosti. Každá láska, která přesahuje úctu před zákonem, je pro něho patologická, tedy smyslově podmíněná.

Samozejmě, že „láska“ je proměnlivý pojem. Oč je smyslnější, o to je oprávněnější Kantův úsudek. Sexuální chování nějakého pudového pachatele může být nejenom nemorální, ale dokonce zločinné. Jednání zamilovaných, kteří sledují svoji náklonnost, aby milovanému učinili dobře, by se mohlo někdy považovat za pouhé ukájení potřeby. Jednání, které vyvěrá z „přirozené“ mateřské lásky, je sice také jednáním z náklonnosti, ze soucitu, ale jenom málokdo mu bude odpírat jeho morální hodnotu. Tak mnozí filosofové jako Hutcheson nebo Schopenhauer vidí v soucitu dokonce zdroj mravnosti. Kant naproti tomu upírá soucitemu jednání morální hodnotu stejně jako jednání pod vlivem sexuálního pudu. Pro něho existuje morálka v rozumném jednání a v citech vidí jenom konkurenci rozumu.

Křesťanstvím byla láska povýšena na místo, které jí patří. Ve výroku, že Bůh stvořil člověka z lásky, zůstává pojem lásky ještě nejasný. Obsah a kontury dostává teprve tehdy, když se Bůh stal člověkem a vykonal čin vykoupění. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ (Jan 3,16)

Tato láska je láskou upřímného slitování, jako u Pána v podoběnství o mar-notratném synu. To je láska, která vedla k ustanovení Svátosti oltářní, protože se snaží o blízkost a spojení. Je to láska, která nachází své nejušlechtlejší vyjádření v mystice nevěsty, kterou vyjadřuje za jednotlivou duši Izaiáš: „Tak jako se těší ženich z nevěsty, tak se tvůj Bůh těší z tebe.“ Když nás Bůh spasil, nebylo to z povinnosti, nýbrž se to stalo z vlastnosti jako bytosti, kterou je láska. A to byl svatý čin. Byl to čin nejvyšší mravnosti a současné náchyllosti, jejímž původem byl přebytek lásky. Nikoliv povinnost, nýbrž

Tím, že se Bůh stal člověkem, zjevil se celý rozměr a vnitřní charakter Boží lásky, která svojí krásou překonává všechno, co člověk může jen tušit a v co doufat.

„Společné pašije“ od Williama-Adolpheho Bouguereaua. Láska překonává dilema, kdy musí volit mezi morálním a šťastným životem.

láska je na tomto pozadí obrazu Božího tím nejhlubším pramenem mravnosti.

Rozhodující význam má nyní další rys této lásky: Ona je zdrojem štěstí. Milující se snaží o štěstí milovaného, protože láska je přízeň. Současně také on v tom nachází své vlastní štěstí.

Bliženská láska, která se snaží o spojení, dává milujícímu štěstí zalíbení v milovaném, které najde své naplnění v dosaženém spojení. Ten, kdo miluje Boha, najde v této lásce své morální naplnění a také naplnění svého štěstí. Morální a zdařilý život patří k sobě, ale ne proto, že morálka je definována tak, že její ideál je se šťastným životem logicky spojen, nýbrž proto, že dobro a štěstí mají společný pramen v lásce, která je projevem podstaty Boží.

Křesťansky milující člověk jedná z náchyllosti, ale ta není smyslná, nýbrž je výrazem nejvyššího morálního smýšlení. Nejedná na újmu čistoty motivace, ale je znakem převahy křesťanské lásky v lidském charakteru, té lásky, která je zase posilována efektem zpětné vazby náchyllosti. Kantův boj se týkal spojení morálního smýšlení s egocentrickými motivy jednání. Jeho zásluha spočívá v tom, že morální jednání osvobozuje z hodnocení jako snahu o štěstí a vrací mu vlastní důstojnost. Štěstí a význam štěstí odtrhl ale

od sebe tak daleko, že pro něho zůstalo jen ještě vnější zprostředkování z morálně-praktických důvodů předpokládaného Boha spravedlivé odplaty. Štěstí, jímž je člověk hodný štěstí odměněn, zůstává mimo něho. To je mu dáno dodatečně.

S pojmem lásky souvisí vnitřní zprostředkování. Láska přináší odměnu sama v sobě. Sice žije jako morální síla z oběti a tím se také zřiká štěstí kvůli milovanému, současně však nese jako bliženecká láska, která se těší z milovaného, semeno štěstí v sobě samé. Činí milovaného láskyhodným a také šťastným. To první sama ze sebe tím, že jako nejvyšší morální motiv znamená účast na svatosti Boží; to druhé ne vždycky ve všech fázích svého působení, ale vcelku viděno, dojde nejspozději na věčnosti dokonalého naplnění spojením s Bohem.

Zajisté závisí v tomto životě naše štěstí běžně také na vnějších činitelích, takže může být omezováno nemocí, chudobou nebo neštěstími. Ale zkušenost hluboké lásky nám dává tušit, že bez této lásky by nám příznivé okolnosti všech vnějších činitelů nemohly dopřát takového štěstí. Jsou podmínkami, nikoliv zdroji štěstí. Kromě toho mají světci zkušenost, že štěstí lásky může překonat moc i těch nejhorších ničitelů štěstí. Tak napsal vietnamský vyznavač Marcel Van v trýznivých podmínkách zajetí: „Láska je všechno moje štěstí, nezničitelné štěstí.“

Jinými slovy: Láska nás současně posvěcuje a oblažuje. Blaženost je plodem nezištné lásky, která je laskavostí svého předmětu uchváčena, že jí jde jenom o něj.

*Susan Wolfová, americká morální filosofka,
popisuje ve své knize „Moral Saints“
odpudivý obraz morálního perfekcionisty, jehož ideálem
je udusit všechna osobní přání a možnosti rozvoje.
Proto se zasazuje o vymezení morálních nároků.*

Láska jako cit není v Kantově pojetí morální, rozumem způsobený pocit úcty, nýbrž je vnitřně proměněna a zušlechtěna poznáním, že podmíněnost a svatost mravního zákona není žádné abstraktum, nýbrž božská osoba. Její svatost přesahuje v mravním zákoně obsaženou svatost a zjevuje se ve vtělení jako taková, která je pro nás darující se láskou. Proto se může morál-

Změna složení kongregace pro bohoslužbu a svátosti

Papež František vyměnil všechny členy vatikánské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, což je orgán odpovědný za liturgické otázky. Je obvyklé, že papež jmenuje několik nových členů každé vatikánské kongregace, obměňuje členy, kteří slouží již několik let. Ale 28. října 2016 Vatikán oznámil, že papež František jmenoval 27 nových členů Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, a tím zcela obměnil členy tohoto orgánu.

Nově jmenovaní dají kongregaci volnější charakter – a bude v ní také zastoupeno více národů. Zdá se, že tyto změny mají vyvážit práci kardinála Roberta Saraha, prefekta kongregace, který je výrazným zastáncem uctivější liturgie a „reformy reformy“. Mezi prominentní nové členy kongregace pat-

ří kardinál státní sekretář Pietro Parolin, kardinál Beniamino Stella, prefekt Kongregace pro klérus, a kardinál Gianfranco Ravasi, předseda Papežské rady pro kulturu. Zřejmě nejdiskutovanějším nově jmenovaným členem je arcibiskup Piero Marini, který působil jako papežský ceremoniář v době pontifikátu Jana Pavla II. Jediným americkým duchovním jmenovaným do kongregace je biskup Arthur Serratelli z Patersonu v New Jersey, který předsedá výboru pro liturgii biskupské konference USA. Z kongregace byli odvoláni kardinálové Raymond Burke, Angelo Scola, George Pell, Marc Ouellet, Angelo Bagnasco a Malcolm Ranjith.

*Z www.rcmonitor.cz,
zdroj: CC, 3. 11. 2016*

ní pocit úcty proměnit v bliženskou lásku, aniž by ztratila morální hodnotu.

Štěstí Boží lásky vede nejenom k poskvrnění motivace, nýbrž také k podkopání morálního nároku, když filosofové jménem morálky vedou útok proti křesťanství, jako třeba Winfried Schröder. Ona překonává dilema, na kterém si mnozí filosofové vylamují zuby, totiž to dilema nutné volby mezi morálním a šťastným životem. To vychází z nesprávného obviňování, že morální nároky mohou stát

dříve nebo později do role překážky štěstí. Aby takoví lidé neonemocněli, řeší to vnějšími úpravami jako přátelství a lásku, které je vysvobodí od redukce na morální bytost (od morálních výčitek), že jsou přehnanými moralisty. Potom zastávají heslo, že se to nemá s morálkou přehánět. Morálka a láska jsou pro ně nelidské.

Když se štěstí a nárok na štěstí zhroutí ve svých kořenech, tj. v lásce, a z bezpodmínečnosti mravního nároku jako současně se darující lásky se objeví láska Boží, rozpoutá se konkurence mezi snažením o svatost a o štěstí, mezi morálkou a zdařilým životem. Bezpodmínečný mravní nárok, v němž se ukazuje Boží svatost, je přístupný každému člověku, který má svědomí. Že tato svatost mimo to spočívá v lásce, se dá poznat ze Zjevení. Ve vtělení se stal vnitřní charakter této lásky zřejmým, ve své kráse překonává všechno, co člověk jenom tuší a v co může doufat. A právě touto krásou získává motivační sílu, která uschopňuje člověka k nadpřirozené mravnosti, jež přesahuje každou etiku zákona a spravedlnosti.

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 2/2016
přeložil -mp-*

Poselství rolníka z Arsu

O ztišení před Boží přítomností

Ticho se dá těžko vydržet. Zvláště v dnešní době vnějších podnětů a hlukem prosceného prostředí. Být najednou sám, to zneklidňuje. Přesně vzato, nikdy nejsme skutečně úplně sami. Každopádně tak to prožívá rolník z Arsu.

Jedna skladba z roku 1952 se nazývá 4'33". Složil ji americký avantgardista John Cage (1912-1992). Název 4'33" je odvozen, jak se správně domníváme, od délky trvání skladby. Ale délka trvání neříká ještě nic o obsahu. Ve 4 minutách a 33 vteřinách je možné zahrát gregoriánský chorál, uměleckou fugu, rozevlátý valčík nebo divoké sólo na bicí nástroje. O jaký druh hudby se u Johna Cage jedná? Ještě lépe: Co se děje v těch 4 minutách a 33 vteřinách?

Odpověď je jednoduchá: Neděje se nic. Sólista vystoupí na jeviště, ukloní se publiku, posadí se ke klavíru, vezme do ruky hodinky, stopne si uvedený čas, potom se zase zvedne a ukloní se přítomným. Přednes skladby je skončen.

Publikum se stalo svědkem skoro pětiminutového mlčení. Mnohým se mohl tento čas ticha jevit jako věčnost. Ucho nezaujaly žádné harmonické finesy, žádné virtuózní výkony. Proto se mohli někteří posluchači cítit rozpačitě, mohli pokašlávat, jiní se pobaveně usmívali, jiní zase byli nepříjemně dotčeni a listovali v programu nebo se zrudně dávali po sálu.

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem Svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

Pro většinu lidí nebylo snadné vyrovnat se s tak dlouhým mlčením. Už také minuty ticha, ke kterým vyzvou příležitostně některé veřejné instituce, se nám zdají být příliš dlouhé (zvláště tehdy, když vzpomínky na zemřelou osobu nebo událost nejsou příliš živé). Čtyři a půl minuty bez konkrétního obsahu jsou zkouškou trpělivosti, protože trpíme tím ničím, nicneděláním a nepřijímáním žádných vzkazů.

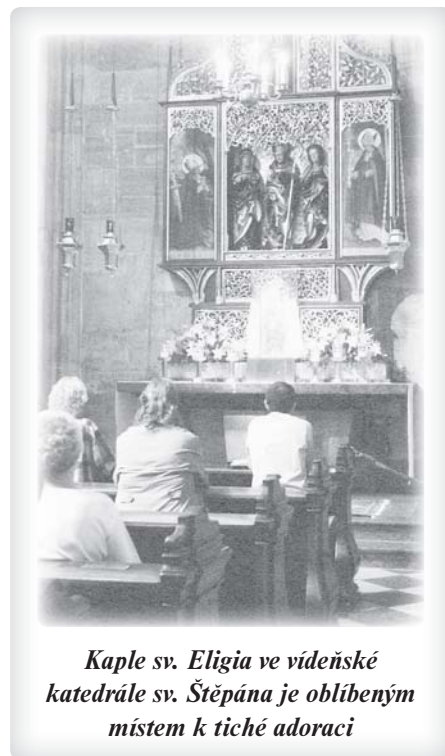
Rychle se dostavuje známý „horror vacui“, strach z prázdnoty. Vzniká příslovecná „živající prázdnota“. Člověk je vynalézavý, vymyslel mnoho věcí, jak zahnat ticho, tohoto mrzutého nepřítele. Hudba, většinou nenáročná a povrchní, je skoro všudypřítomná. Doma, na pracovišti, v autě, v obchodech zní, bublá, šplouchá nebo bouří. A také na procházce v lese, při opalování na pláži si lidé nasazují sluchátka. Když ale chybí tyto zvuky, které tak příjemně odstraňují vnitřní prázdnotu, pak pozorujeme, jak se stále prsty a nohy pohybují v rytmu vnitřně znějící hudby. Je to sice nouzové řešení, ale daleko lepší než obávané ticho.

Ted' změňte prostředí:

Svatý farář z Arsu procházel svůj kostel. V jedné lavici uviděl už poněkolkáté jednoho prostého rolníka, který se tam zdržoval dlouhé hodiny, bez knihy a bez růžence v rukou, ale s pohledem neustále upřeným dopředu, k oltáři. Kněz se ho zeptal: „Co tu děláš celou tu dobu?“ Odpověděl: „Hledím na něho a on se dívá na mne. To stačí.“

Udivující odpověď. I při obměňujících se činnostech můžeme my smrtelníci sotva vytrvat více hodin, aniž bychom se unavili, a také nejnapinavější přednáška v nejzajímavějším provedení se jednou omrzí. Ale po dlouhou dobu jenom hledět na oltář a spokojit se s tím, a to nejen jednou, nýbrž stále znova, po mnoho týdnů, měsíců, let – to je více než neobvyklé.

Náš údiv se ještě zvýší tím, že ten tichý muž vlastně nemůže vidět nikoho, kdo

Kaple sv. Eligia ve vídeňské katedrále sv. Štěpána je oblíbeným místem k tiché adoraci

se na něho dívá. Jeho prostá odpověď nesvědčí o vizionářských zážitcích. Žádné otevřené nebe, nevznášejí se zástupy andělů, žádné zjevení Krista za zvuků pozounů. Jenom oltář, oltářní kříž, svatostánek. Není žádný důvod domnívat se, že rolník má snad nevědomě nějaký druh dálněvychodního mystického ponoření a že upadl do stavu extatického klidu. Říká jenom stručnou odpověď: „Já se dívám na něho, on se dívá na mne.“

Má tedy před sebou Někoho. Konkrétní osobu. I když nenahlíží tělesnými očima, dívá se modlíci se „očima srdce“, očima víry na Někoho, na Ježíše přítomného ve Svátosti oltářní. Před ním setrvává tento muž na svém místě v kostele po dlouhé hodiny jako ve vytržení.

V naší době se dívají lidé rádi povýšeně na „svatostánkovou zbožnost“ dřívějších časů. Posměšně citují určitý způsob řeči posledních staletí – jako třeba výrok o „Ježíši uvězněném ve svatostánku, kterého máme navštěvovat a utěšovat“. Uvádějí to jako příklad teologicky neudržitelné zbožnosti. Dnes se už nemá hledět na svátost Eucharistie izolovaně, nýbrž v celkové skladbě církevního života.

Dovolte mi, abych zapochyboval o těchto úspěšných zprávách. Je to opravdu úspěch, když se prý má uvažovat o Svátosti oltářní v širších souvislostech, přítom se ale prakticky nepřihlíží k tomu, že je

zde přítomen Ten, před jehož nebeským trůnem ve dne v noci zaznívá zpěv andělů a svatých, kteří padají v úctě na kolena a zpívají „tříkrát svatý“? (srov. Zj 4) Jako by bylo pro opravdu věřícího katolíka vůbec možné, aby přešel tuto skutečnost s pokrčením ramen nebo s distancovaně věcným „zařazením do celkového teologického uspořádání“.

Také neodpovídá skutečnosti tvrzení, že byla překonána „svatostánková zbožnost“. U členů církve už většinou zmizelo vědomí o reálné přítomnosti kříže. Na mnoha místech už návštěvníci bohoslužeb ani nepokleknou při vstupu do kostela, o uctivém prodlévání před Nejsvětější svátostí úplně pomlčíme. Ale současně je možno pozorovat, že řada lidí i nadále, a dokonce ve vzrůstajícím počtu, vyhledává eucharistické klanění. Projevuje se potěšitelný vývoj ve farnostech a duchovních společenstvích.

Ale i přesto nachází rolník z Arsu také tam obvykle málo následovníků. Je možné, že nebyli nikdy vedeni k mlčení před Bohem, snad byli také nakaženi virem „horroru vacui“. Každopádně mají modlíci se před svatostánkem, ba dokonce před vystavenou Nejsvětější svátostí napilno, ihned vytáhnout růženec nebo modlitební knížku. Při veřejných adoracích je často nepřetržitě hlučno, někdy se lidé velmi hlasitě modlí a jenom zřídka se vsune do programu několikaminutová přestávka. Vysvětluje se to tím, že by se to nemuselo věřícím líbit.

Dodejme jen, že návštěvníkovi koncertu, který si zaplatil za večer, se musí nabídnout více než 4 minuty a 33 vteřin od Johna Cage. Ve Svátosti oltární se nám toho „nabízí“ tolik, že by to věřícímu člověku mělo vystačit na delší čas. Zde jsme přišli na vytoužené místo opravdové svobody, na kterém bychom se měli osvobodit od tlaku náboženských povinností („...za co všechno se mám ještě modlit!“).

Když se s vírou díváme na Ježíše, vidíme, že se také On dívá na nás, že nás vyvádí z rozervaného světa do tajemství světa Božího. A to nás posiluje právě pro úkoly v tomto světě. Proč bychom nemohli také spolu s oním rolníkem jednou říci: „Dívám se na něho, on se dívá na mne. Není to dost?“

Z VISION 2000 - 6/2016 přeložil -mp-

Křesťanská naděje - Abrahám, otec věřících ...

- dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

... všechno. Odešel, přišel do země, kterou mu Bůh ukázal, a čas plynul. Cestování v té době nebylo jako dnes, letadlem za pár hodin. Bylo zapotřebí měsíců a let. Čas plynul, ale syn nepřicházel a Sárino lůno bylo stále uzavřeno.

A Abrahám, i když neříkám, že ztratil trpělivost, stěžuje si ale Pánu. Také toto se učíme od našeho otce Abraháma: stěžovat si Pánu je způsob, jak se modlit. Někdy, když zpovídám, slyším: „Stěžoval jsem si na Pána...“ a odpovídám: „Stěžuj si! Vždyť on je Otec!“ Stěžovat si Pánu je způsob modlitby, to je dobré. Abrahám si Pánu stěžoval slovy: „Pane, Hospodine, [...]

nemám děti, dědicem mého domu bude damašský Eliezer“ (tedy správce Abrahámovy domu). Abrahám dodal: „Nedálsi mi potomka, bude po mně dědit jeden z lidí mého domu. A Pán mu odpověděl takto: »Ten po tobě dědit nebude; kdo však vyjde z tvého lůna, ten bude po tobě dědit.« Vyvedl ho ven a pravil: »Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat« - a dodal: »Tak četné bude tvé potomstvo.« Abrahám znovu Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého.“ (srov. Gn 15,2-6)

Scéna se odehrávala v noci, venku byla tma, ale také v Abrahámově srdci byla temnota zklamání, malomyslnosti, svízle doufat dál v něco nemožného. Praotec je nyní ve velmi pokročilém věku, zdá se, že už nestihne mít dítě a jeho služebník zdědí všechno.

Abrahám se obrací k Pánu, ale Bůh, třebaže je přítomen a mluví s ním, jako by se vzdaloval a jako by neměl dodržet svoje slovo. Abrahám se cítí osamocen, je starý a znavený, visí nad ním hrozba smrti. Jak má dál důvěřovat?

A přece, tato jeho stížnost je formou víry, je modlitbou. Abrahám navzdory všemu dál věří v Boha a doufá, že se něco může stát. Proč by se jinak obracel k Pánu, stěžoval si a připomínal Mu jeho sli- by? Víra není jenom ticho, které akceptuje

všechno bez odpovědi, naděje není jistota, která tě zabezpečí před pochybnostmi a rozpaky. Nežrídka je naděje temnotou, ale naděje tam je a vede tě vpřed. Víra je také zápas s Bohem a představuje Mu naši hořkost bez „zbožných“ fikcí. Kdo si mi řekl: „Hněval jsem se na Boha a řekl jsem mu to a ono...“ Odpověděl jsem: „Ale On je Otcem, On tě chápe: Jdi v pokoji!“ Tuto odvahu je třeba mít! Toto je naděje. A naděje znamená také nemít strach vidět realitu takovou, jaká je, a přijmout její protivenství.

Abrahám se tedy ve víře obrací k Bohu, aby mu pomohl dále doufat. Je zajímavé, že neprosí o syna,

nýbrž o pomoc, aby mohl dále doufat. Modlí se, aby měl naději. A Pán odpovídá a zdůrazňuje svůj nepravděpodobný příslib: Tvůj služebník nebude tvým dědicem, nýbrž tvůj vlastní syn, narozený z Abraháma, zrozený z něho. U Boha se nic nezměnilo. Nadále poukazuje na to, co již řekl, nenabízí Abrahámovi záchytné body, aby měl pocit bezpečí. Jeho jedinou jistotou je důvěřovat v Pánovo slovo a nadále doufat.

A znamení, které Bůh dává Abrahámovi, je pokyn, aby věřil a doufal dál: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy [...] Tak četné bude tvé potomstvo.“ (Gn 15,5) Príslib dosud trvá, něčeho se v budoucnu ještě lze nadát. Bůh vyvádí Abraháma ven ze stanu, ale ve skutečnosti z jeho omezených vizí, a ukazuje mu hvězdy. Víra se musí umět dívat očima víry. Jsou to jenom hvězdy, které mohou vidět všichni, ale pro Abraháma se mají stát znamením věrnosti Boha.

A toto je víra, cesta naděje, kterou se má každý z nás ubírat. Když i nám zůstane jako jediná možnost pohlédnout na hvězdy, pak je čas důvěřovat Bohu. Nic není krásnějšího. Naděje neklame.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

Duchovní matka našeho Božího synovství

Boží rodinou mělo být celé lidstvo. Když se zpronevěřil Adam Božím synovství, vyvolil si Bůh aspoň jeden národ, ve kterém chtěl uchovat svou myšlenku synovství. Vyvolený národ se měl chovat k Bohu jako ke svému Otcí. Hospodin se věru otcovsky staral o svůj vyvolený národ. Ale ani vyvolený národ nepochopil své vyvolení a poslání. Ani on nechtěl žít jako Boží rodina v synovství Božím. Stále snil jen o pozemském království. Zatím ale Bůh sám chtěl být králem svého lidu, králem, otcem, jehož poddaní se budou cítit jako jeho děti.

A vedle těchto vyvolených Božích dětí tu byly miliony lidí bloudících v temnotách, kteří neznali Boha; znali jen bohy, nosící lidské slabosti a ohromující lidi jen svou nesmírností zloby a hřichu.

Proto přichází Bůh sám na zem, sám Boží Syn, aby odčinil urážku nebeskému Otcí a aby se rozdělil s námi o své synovství, aby i nás učinil Božími dětmi s životem obětovaným v nejvyšší poslušnosti, v obětovaném životě Božího Syna z lásky k nebeskému Otcí. Vzal na sebe naši lidskou přirozenost, aby nás lidi vykoupil a učinil opět Božími dětmi. Tak zase obnovil otcovský a synovský poměr Boha a lidí. Když Otec a děti, tedy také rodina. Tak založil Kristus Církev. To je jeho nebeské království. Taková měla být nová rodina: Královstvím, ve kterém vládne Boží vůle, do kterého přicházejí všichni ti, kteří přijímají Ježíšovo synovství a jeho poslušnost k Otcí.

A celý onen nový život Božího synovství, který nám přinesl, svěřil tomuto království, své Církvě, protože tak vykreslil své království v podobnostech, že je chtěl mít jako společnost, s autoritou, jako společnost viditelnou s viditelným přijímacím znamením křtu, s viditelnou obětí, s viditelným vrácením Božího synovství, s viditelným pokrmem tohoto nového života.

Ale jeho společnost a jeho království měly být rodinou. Lidé měli od této Církvě jako od své matky přijímat svůj nový život. Církev měla a má být nejprve rodinou Božích dětí, těch všech, kteří jsou povoláni za Boží děti. Je matka naše a bez ní nebudeme mít Boží život v sobě. V jaké míře se k ní přivineme, jak uzná-

me její svaté mateřství, v té míře se nám může dostat onoho nového života, života Božích dětí.

Má nás nejprve zplodit k novému životu. Nenarodí-li se kdo znovu z vody a z Ducha Svatého, nebude mít nový život. Ale i Duch Svatý i očistná síla křtu i celé synovství Boží a přivtělovací moc k synovství Ježíše Krista byly dány především jí, matce nového života, Církvě. Jí bylo především řečeno, aby křtila, jí byl přislíben Duch Svatý, z něhož se rodí děti nového života nové rodiny. Jí byl slíben Duch Svatý, duch Pravdy, a proto jen ona učí mocí Ducha Svatého tak, jak to řekli kdysi o Kristu Herodovi vojáci a velekněží: „Mluví jako moc mající, tak, jak ještě žádný jiný člověk nemluvil.“ Hlásá svaté poselství Kristovo, celé poselství stále přízpůsobené potřebám doby, ale nikdy ne zrazené. Podává je celé, ničeho z něho neslevuje, a přece při tom je dovede podávat tak, aby podalo léky na rány v pravou chvíli. Ona proměňuje svátostné Tělo Kristovo a rozdává je, ona uděluje všechny ostatní svátosti, které dávají, vrací, udržují a rozmnožují duchovní život Božích dětí. Není milosti, které bychom nebyli přijali od ní. Je velká matka, která ze svého přebohatého klína rozdává milost a zásluhy všem, nejprve ovšem zásluhy Ježíše Krista. Do jejího lůna skanula veškerá krev Ježíšova a veškerá její výkupná cena a síla. Ona má celého Krista, jí byl celý dán, aby nám ho celého dávala. V ní jsme spojeni se vzdechy a zápasy všech lidí všech dob, se vzdechy a zápasy hledačů Boha, i těch, kteří ho šťastně našli, v ní jsme spojeni se všemi výkřiky touhy, bolesti, úzkosti, osamocení a únavy. V ní jsme spojeni se všemi krůpěmi krve prolité za svatou, celou pravdu Kristovu. Všechna síla, sebezápor, boj, odolávání, porážky i vítězná povstání, to všechno se slévá v jejím lůně. To všechno ona dovede přijmout, proměnit, posvětit, Kristem naplnit. Tomu všemu dovede dát směr a smysl. Tak žijeme všichni ze všech, protože z ní všichni načerpali sílu k oněm zápasům a vítězstvím. V ní překonali všichni vítězové i své toliké porážky.

Ona se dále modlí jako dobrá a starostlivá matka za všechny lidi, za všechny po-

třeby všech. Nezapomíná na nikoho, na ničí potřeby. V ní se modlí prostě i vznešené duše, umějící hovořit s Bohem v závratném tichu.

Ona stále přemýšlí, jak zachytit bloudící, jak utvrdit kráčeující. Spása duši je jejím prvním zákonem. Stále vycházejí z jejího srdce nové pokusy, nové metody, noví apoštolové, pokropení krví Krista, milovníka duší.

Proto ani tvůj duchovní náboženský život se nemůže obejít bez této matky. Nemůžeš říkat: Krista ano, z celé duše ano, ale Církev nikdy. Jako by byla Církev znetvořením Kristovy myšlenky v Božím království. Církev je matkou tohoto království, je sama tímto královstvím, totiž začátkem a předejrou a prvním jednáním tohoto Božího království.

Jí svěřil všechno, s ní je spojen na věky, jako hlava nás všech, jako hlava oné tajuplné rodiny, které říkáme Tělo Kristovo, nebo mystické tělo Kristovo. To není jen nejasné, neurčité společenství těch, kteří nadšeně přijali Krista a jeho vykoupení, nýbrž je to společnost těch, kteří přijali Krista do svého života, do lidské společnosti, a proto také Církev, která je uskutečňováním právě tohoto Božího království na zemi. Třebaže není Kristovo království z tohoto světa, přece jen je na zemi a chce přetvořit zemi v království Boží, tedy ve společnost Božích dětí. A Církev je právě východiskem k tomuto vítěznému triumfálnímu pochodu Kristovu a jeho království do celého světa, aby celou zemi přetvořilo v Kristovo království.

„Nemůže mít Krista za Otce,“ říkal svatý Ignác, mučedník z Antiochie, „kdo nemá Církev za matku.“ Mater Ecclesia, Matka Církev. Tato slova vždy znovu zní sladce ze rtů již nejstarších svatých Otců. Neboť ona nás Kristu zrodila. Ona a její svaté kněžství. Protože máme-li v Církvě matku, máme v jejím kněžství, které je její posvěcující mocí, svého otce. „Ego vos Christo genui,“ (v Kristu jsem vás já přivedl k životu) volá svatý Pavel s hořkou bolestí ke Korinťanům (srov. 1 Kor 4,15), kteří zapomněli na jeho lopocení, kterým vybudoval jejich obec a učinil je křesťany, a šli za skvělým řečníkem Apolonem ne-

bo za leskem autority Petrovy proti němu, unavenému, udřenému, nevzhlednému apoštolu, jenž unaven celodenní stanařskou prací nedovedl, nemůže se rozletět sladkou a ohnivou výmluvností. Katolické kněžství je naše svaté duchovní otcovství. Kněží nás zplodili v lůně Matky Církve, protože z jejího vzali a ona jejich ovoce přijala za své. Katolické kněžství znamená duchovní otcovství, protože oni nás přijali do Církve, oni nás přivtělili ke Kristu a tím nám dali život Božích dětí. Oni nám hlásali poselství o Bohu Otcí a jeho Synu, o našem synovství. Oni nás k tomuto synovství stále vedli, vraceli nám je ve svátosti pokání, rozdávali nám Chléb eucharistický, živící náš nadpřirozený duchovní život Božího synovství. Proto jen ta Církev je Kristova, ve které je toto svaté otcovství, které Kristus ustanovil, aby stálo před námi jako naše jistota a útěcha v duchovním nadpřirozeném snažení v neviditelném životě, postaveném do viditelného světa a jeho konkrétních starostí a záležitostí.

Neboť ve vrcholných okamžicích kněžské služby to jsou ústa Kristova a jeho ruce, které podávají oběť, vyslovují a dávají rozhřešení, přivtělují k jeho tajemnému Tělu, aby podaly i svaté obětované Tělo k našemu životu, abychom je v hojnosti měli.

Když je Církev naše rodina Božích dětí, nemůžeme se k ní chovat lhotejně, tak jak se k ní lhotejně kolikrát chováme. Nesmí nám být lhotejně, zda se její poselství dostane či nedostane k těm, kterým je určeno, nesmí nám být lhotejně, zda krvácí, zda trpí. Nesmí nám být lhotejně, zda jsou v ní již všichni, kteří jsou povoláni za Boží děti. Je to i naše starost. Starost našeho příkladu, našich modliteb a našeho apoštolátu. Tímto trojím jsme povinni své Církvě jako společné matce všech povoláných za Boží děti.

Prožij jednu vroucně tajemné spojení nás všech v ní, s Kristem a mezi sebou. Rozhovíš se láskou k jejímu poslání a ke všem duším, vyvoleným za Boží děti. Ty, co uvidíš, že ještě daleko bloudí od jejího mateřského náručí, budeš volat domů. Modlitbou, slovem, příkladem – znovu opakuji. Modlíš se za ty, kteří jsou daleko od nás, nebo máš pro ně jenom pohrdání jako pro „pokrokáře, nevěrce“ apod.? Ničeho tím nespra-

DVA ROKY VĚZENÍ A 30 000 EURO POKUTY ZA (PRAVDIVÉ) INFORMACE O POTRATECH

Francie se stává ideologickou diktaturou. Nesmí se otevřeně mluvit o islámu, homosexualitě a o potratu. Ženě, pro kterou je těhotenství problém, se nesmí nabídnout nic jiného než potrat – varuje Antoine-Marie Izoard, šéfredaktor *Famille Chrétienne*, hlavního katolického týdeníku ve Francii. Po odhlasování zákona zakazujícího internetové šíření informací, které mohou ženu odradit od potratu, je sám pln obav. Není jisté, zda katolické časopisy nebudou volány k odpovědnosti, když zveřejní článek určený budoucím matkám. Za překročení nového zákona se ukládá trest dvouletého odnětí svobody a 30 000 euro pokuty.

Skutečnost, že se podařilo v obou komorách parlamentu protlačit tento zákon, považuje Antoine-Marie Izoard za fakt velmi nebezpečný pro francouzskou demokracii. Prezident Holland si nedokáže poradit s hospodářskými reformami a s nezaměstnaností, a proto se pustil do ideologických reforem, konstatuje Izoard. Nejprve zavedl tzv. homosexuální manželství, nyní formálně zakázal diskusi o interrupcích, dodává šéfredaktor francouzského týdeníku. Připomíná však zároveň, že za půl roku bude ve Francii nová vláda, která pravděpodobně tyto restriktce zruší. Zároveň podotýká, že internetové

stránky, proti kterým je nová norma namířena, přinášejí odpovědi na reálné potřeby těhotných žen.

„Tyto stránky vznikly proto, že ženy, které chtěly uvažovat nad možností interrupce, neměly kam sáhnout pro radu, aby lépe pochopily, co je to těhotenství. Na stránkách předkládaných ministerstvem jsou pouze informace o interrupci, a to formulované takovým způsobem, jako by šlo o jediné řešení. Oproti tomu stránky pro-life předkládají přesné informace o tom, co je potrat a co znamená mít dítě, s jakou pomocí může matka počítat. Na vládních stránkách nic takového není. Proto stránky pro-life vyplnily určitou mezeru. Kromě toho stojí za upozornění, že na vládních stránkách se nemluví o dítěti, plodu, embryu nebo buňkách, nýbrž o předmětu těhotenství. Je až neuvěřitelné, jak daleko lze dojít,“ řekl Vatikánskému rozhlasu šéfredaktor *Famille Chrétienne*.

Francouzský senát schválil návrh nového zákona 7. prosince 2016. Vzhledem k tomu, že senátoři jeho znění mírně poopravili, vrátí se ještě jednou k hlasování do národního shromáždění. Vláda chce, aby vstoupil v platnost před ukončením kadence parlamentu.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
13. 12. 2016

viš, jen Pána spíše ještě urážíš touto nemístnou horlivostí. Svou horlivost musíš ukázat jinak. Obejmi do svých sepiatých paží všechny bloudící, odtržené, všechny, kteří se spokojují tak žalostně s plevami, kteří ještě neslyšeli o jedné svaté a obecné a apoštolské! Modli se za ty, které odvádějí předsudky proti Církvě pro chyby lidí, kteří jsou v ní a třeba i na vrchních místech. Modli se za ty, kteří nerozumějí dopuštění Božímu, jež dopustilo na Církev ponížení a zneužívání svaté myšlenky Páně k cílům sobeckým a pozemským.

Sám pak učiň všechno svým příkladem, abys ukázal, že Církev není jen peleší lotrovskou, že se dá, a to krásně a ušlechtilé, žít podle jejího učení. A potom učiň

ve svém okolí, na svém místě vše, abys získal pro Krista a jeho království v Církvě ty, kteří Církev neznají, a proto nemilují. Říkám tomu „katolická akce“. Ne, aby kněžstvo zase světsky ovládlo lidi, nýbrž aby se poselství Kristovo o našem synovství a o tomto novém životě dostalo všem, kteří žijí tak přízemně. Tak, jak ty obejmeš Církev svým životem, tak se její a Kristův v ní obsažený a podávaný život přelije do tvého života, v té míře budeš posvěcen, jíž jedinou posvěcující!

Z knihy *Podstata křesťanství. Živé synovství Boží*. Vydal Bohuslav Rupp, Praha 1947 (str. 87-92)
(Redakčně upraveno)

Proti náboženským analfabetům!

Náboženská neznalost je široce rozšířená, což nezůstává bez těžkých následků. Je tedy potřeba nového nadšení pro náboženské vzdělání.

„Kdo je Duch Svatý?“ tak zněla nedávno otázka jednoho katechety při přípravě na bířmování, na niž bylo pohotově odpovězeno: „Duch Svatý je holubice.“ Tato příhoda, která se skutečně takto odehrála při vyučování, příkladně ukazuje, že žijeme v čase náboženského analfabetismu. Dnes zažíváme, jak náboženské vědění je nedostačující nejen u těch vzdálených, nýbrž také v našich vlastních řadách. Vzdělání je dnes stále více nahrazeno přísunem informací. Z toho není vyňato ani náboženské vědění. Ale při krátkodobém zamezení přísunu informací není zásob: Jak rychle ustane příliv, tak rychle nastává zase odliv. Náboženské vzdělávání musí být neustále obhospodařováno, aby stál život ve víře na dobrém a trvalém základě.

Ačkoliv by bylo dnes snadné neustále růst v poznání víry, dostačuje si přesto člověk s náboženským věděním, kterému se naučil ve školce a které (jsme-li upřímní) si jen částečně uchoval. Náboženské vědění nemálo odrostlých se zarazilo v dětských botách. Kdy jste měl, milý čtenáři, naposledy v rukou katolický katechismus nebo si posílil víru pravdami prohlubující četby?

Zejména v dnešní době je vytrvalé zabývání se vírou velmi důležité. Neboť náboženská neznalost vede k náboženské nemluvnosti. Nežrídka jsou věřící v diskusích s jinak věřícími překonáni, protože se málo vypořádali se svojí vírou. To vede k tomu, že člověk s ostudou mlčí, když musí a může vyznávat, neboť naše katolická víra je pravdou a lepší argumenty jsou proto stále na naší straně. Znáť je, to je křesťanská povinnost. Tečka.

Neboť s věděním stoupá odvaha a nadšení vyznávat Krista před lidmi: „Byl jsem naplněn vírou, proto jsem o ní také svědčil.“ (Ž 115,1)

Kdo pronikne hlouběji do tajemství víry, učiní zkušenost sv. Pavla: „Hlásáním evangelia se totiž nechlubím; je to nezbytnost, která je mi uložena. Ano, běda mi, kdybych evangelium nehlásal.“ (1 Kor 9,16) Hluboká znalost víry nechá-

vá zazářit nezastupitelné katolické pravdě, takže člověk bude jen radostný a vděčný, navzdory dnešním potížím v církvi a ve světě, že smí být katolíkem, a pocítí přání, aby rovněž jiní lidé měli účast na tomto pokladu.

Mnozí lidé dnes nepřijdou do kontaktu s knězem. Tak je laik tím více vyzván, aby se stal zvěstovatelem víry tam, kde denně žije: na pracovním místě, ve škole a na univerzitě, ve společenství, ve sdruženích.

Když naproti tomu víra není nesena její solidní znalostí, nemůže člověk tento misionářský úkol přijmout a je náchylný k omylu, pověře a bezvěrné lichvě zejména tam, kde se znalost víry ztratila.

Náboženská povrchnost a lhostejnost přicházejí proto, že lidé jsou nábožensky nevzděláni. „Člověk může milovat jen to, co zná,“ píše sv. Augustin ve svém „Vyznání“. Stále znovu se objevuje hádanka, proč lidé víru opouštějí. Nalezli lepší argumenty? Zajisté ne! Často stojí na začátku odvrácení se od víry neznalost nebo její neniterná znalost, následovaná životem, který se přátelí s hříšností. Když se to spojí s touhou nevědět, aby nemuselo dojít k obrácení a aby se mohlo svědomí

nemá cenu otevřít oči, když člověk sedí ve tmě, tak nemá cenu být ve světle, když neotevře oči.“ (sv. Augustin, *Enarrationes in psalmos* 25, 2, 14).

Otevíráme naše oči ve světle, když další náboženské vzdělávání necháváme, aby se stalo našim denním chlebem, a žijeme víru v dobrých skutcích. Proč denně nepřičíst v katechismu jednu otázku a odpověď, další den si ji zopakovat a další den propracovat? Tím plodnější bude toto krátké cvičení, které netrvá déle než pět minut, když bude společně v rodinách vykonáváno, a to ve spojení s večerní modlitbou nebo po ukončení společného oběda.

První a nejpodstatnější zvěstovatel-ský úkol vůči dětem spočívá na rodičích. Berte jej vážně, zapustíte sami kořeny ve víře na základě zvědavých otázek vašich rostoucích dětí. Bylo by příliš málo vložit náboženské vzdělání výlučně do třetích rukou a spoléhat na schopnosti katechetů, neboť kromě katechetického vyučování je třeba denně se setkávat se s učením víry, aby mohl vzniknout za léta pevný základ víry.

Proto je rodičovský domov naší doby vyzván, aby napravit falešné představy víry, kterým jsou děti ve svém každodenním prostředí vystaveny, totiž ve škole. Výzva k rodičům předpokládá, aby se ze své strany horlivě snažili o prohloubení víry.

Vedle pravidelného vzdělávání ve víře v rodinách se přesto vyplatí neostýchat

„Vnímavost lidí na malé otázky času a nevnímavost pro velké otázky věčnosti jsou zvláštním zvrácením jejich přirozenosti.“ (Blaise Pascal)

snáz umlčet, vyhrála bludná cesta. V papežském okružním listu o náboženské výchově (*Acerbo nimis*) píše svatý papež Pius X.: „Máme za to, že velká část těch, kteří budou navěky zavrženi, musí toto neštěstí bez konce trpět proto, že nechtěli znát pravdy víry, které člověk musí nutně znát, aby byl započítán mezi vyvolené.“

Vedle solidní znalosti víry je nutné usilovat o čistý, od hříchu odvrácený život, aby se víra neztratila, nýbrž byla plodná a živá. Kdo je v mlze, nevidí slunce... Přesvatý Bůh je přístupný jen čistému srdci a srdci, které touží po něm: „Stejně jako

se jít další cestou, nechat se vyučovat v katechismu knězem. Zaprvé je pro děti a mladé důležité udržovat osobní kontakt s dobrým knězem, aby bylo samozřejmé hledání za kněžského doprovázení v dalším průběhu života, zejména v období zápasu a tázání. Dále je knězi jeho svěcením svěřeno Boží slovo zvláštním způsobem. Zvěstovat je a zasévat je do srdcí patří mezi stálé povinnosti každého kněze a Bůh mu dává k této službě zvláštní milosti, když se o ně správně snaží.

Nejen věřící musí často přinést obět pro dobré katechetické vyučování. Také

kněz se nebude ostýchat. Ať jsou to dlouhé příjezdové cesty, nebo malé skupiny: nadšení pro rozšíření Božího království se tím nenechá umenšit. Podívejme se například na sv. Františka Saleského: Jako biskup Ženevy bojoval v kalvinistickém rozruchu s velkým úsilím a v nebezpečí života za opětné zmocnění se své diecéze. Kdo má na paměti, že jedna jediná nesmrtelná duše má větší cenu než celý viditelný svět, bude muset přisvědčovat slovu tohoto významného pastýře. V tomto duchu také Kněžské bratrstvo sv. Petra jako společnost apoštolského života vidí své poslání v solidní katechezi pro děti a dorost, tedy darovat duším to, co jim umožní růst.

Aby strom mohl nést dobré ovoce, potřebuje hluboké kořeny. Znalost víry lze

přirovnat ke kořenům, které jsou předpokladem pro to, aby člověk nesl v křesťanském životě ovoce. Obojí je důležité – vědění a skutky: „Uvádějte to slovo ve skutek. Nebuďte pouze posluchači, kteří klamou sebe samé! Kdo poslouchá slovo a neuvádí je ve skutek, podobá se muži, jenž pozoruje rysy svého obličeje v zrcadle. Podívá se na sebe, odejde a zapomene na to, jak vypadal.“ (Jak 1,22–24)

Proto nestačí pouhé předávání vědění. „Více hořet než svítit,“ říká sv. Bernard z Clairvaux. Pro vyslance víry by mělo být radostí rozhodně dosvědčovat zprostředkování víry vlastním životem. To bude také nejlepší základ pro to, aby předávání víry nebyla pouhá výpověď a učení se nazpaměť, nýbrž pronikne, uchytí se a nadchne stejně tak hlavu a srdce, rozum a vůli.

Kdyby se katecheze smířila s pouhým zprostředkováním informací, nezapustila by víra hluboké kořeny, které potřebuje, aby byla nosným základem k věčnému životu. Celý člověk musí být uchopen, jak trefně vyjadřuje odpověď na první katechetickou otázku: „Jsme na zemi, abychom Boha poznali, jemu sloužili, jej milovali a jednou do nebe přišli.“

Cesta katecheze jde z hlavy do srdce – teprve poté se naučíme abecedě víry a jsme připraveni mluvit a odpovídat ve svém prostředí slovy, životem a nezaměnitelnou srdečností „o naději, která nás nese“ (srov. 1 Petr 3,15).

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 8/2016
přeložil -jn-*

Ještě než jsem tě vytvořil v matčině životě (1)

Před několika měsíci poznala jedna z apoštolských sester Rodiny Panny Marie 34letého Brazilce Rafaela Ferreiry de Brito, jeho manželku Lilian a jejich syna Daniela. Životní příběh tohoto veselého a hluboce věřícího muže je jakoby vystřižený z napínavého románu. Všechno, co se v jeho životě stalo, je tragickou skutečností, která zároveň dává vyniknout vítězství milosrdné lásky nebeského Otce.

Rafael vypráví: „Moji matce bylo jen 14 let, když mě čekala. V podstatě byla mým o 11 let starším otcem spíše znásilněna, než milována. Po tomto sexuálním zneužití byla velice zraněná a svoje těhotenství tajila tak dlouho, jak jen to bylo možné. Když se otec dozvěděl, že čeká dítě, zmizel a už se více neukázal.“

14letá Ruth byla sice ještě dítětem, ale na svůj věk působila velice zrale. Zde, v brazilském Barretosu, kde vládla velká chudoba, musela tak jako všechny ostatní děti pracovat už od svých osmi let. Rodiče patřili spíše z tradice než z přesvědčení k Svědkům Jehovovým a také díky tomu v rodině platily určité náboženské zásady. Čekat dítě ve čtrnácti letech se nehodilo. To, že se Ruth bála prozradit svoje tajemství, bylo pochopitelné. Avšak nedalo se skrývat donekonečna. Její matka přijala tuto novou situaci vcelku dobře a chtěla stát při své dceři. Ale strýc, který v rodině zastupoval roli zesnulého otce, se s tím nedokázal smířit. Tlačil neteř k potratu. Jaký strach a výčitky svědomí musela prozpět tato mladá matka! Svoje dítě chtěla

přivést na svět bez ohledu na okolí a na poměry, ve kterých žila.

Jednoho dne přišel strýc domů opilý. Nedokázal svůj hněv udržet na uzdě a násadou metly se s křikem ohnal po mladé matce: „Když se ty nezbavíš toho děcka, zbavím se ho já!“ Těžce raněnou Ruth odvezli do nemocnice, kde ji postavili před volbu: Zachránit matku, nebo dítě? Ruth se bez váhání rozhodla ve prospěch svého dítěte. Byla přesvědčena, že její vlastní život je už tak či tak zničený. Dne 4. března 1983 přišel na svět chlapec. V lůně své matky žil pouze 5 měsíců a 29 dní. Lékař mu dával na přežití pouze

tři dny. Proto se jistá řeholní sestra zeptala umírající matky, zda by mohla dítě pokřtít. „Je mi jedno, co s ním uděláte, jen ať přežije,“ zněla její odpověď. Několika kapkami svěcené vody pokřtila sestra dítě, které se původně mělo jmenovat Marc Aurelio, a dala mu jméno Rafael. Zasvětila ho mocnému andělovi s prosbou, aby mu umožnil přežít. Protože nemohl být přítomen žádný křestní kmotr, pověřila tímto úkolem samotného archanděla Rafaela. Během následujících šesti měsíců se s láskou starala o toto dítě v inkubátoru. Po osmi měsících už mohl malý Rafael být u své babičky, jelikož jeho maminka musela ještě podstoupit těžkou operaci, kterou k překvapení všech přežila. Když se zotavila, začala znovu pracovat na bavlníkových plantážích.

Pohnuté dětství

Rafael vyrůstal u babičky. Když měl tři roky, začala jeho ještě ani ne 18letá matka žít s mužem, který se stal otcem jeho nevlastního bratra Juana. Ve správné předtuše si však babička chlapce ponechala, protože už brzy se ukázalo, že matčin partner je násilnický a že tento vztah

Rafael Ferreira de Brito

► nepotrvá dlouho. Babička často vyprávěla Rafaelovi o Písmu svatém a vyučovala ho ve víře Svědků Jehovových. Chlapec svoji náhradní matku nade vše miloval. Ve všem ji napodoboval, dokonce držel dietu pro diabetiky tak jako ona. Když těžce onemocněla a krátce nato zemřela, utrpěl čtyřletý Rafael těžký šok. „Až na pohřbu jsem pochopil, že jsem babič-

Rafael v náručí své maminky Ruth

ku ztratil. Dodnes mi chybí,“ vypráví Rafael. Strýc Paolo, který chtěl chlapce zabít ještě v matčině lůně, si ho vzal k sobě. „Bylo to zvláštní, vždy jsem měl z tohoto strýce neuvěřitelný strach. Cítil jsem se provinile, ale nedokázal jsem si vysvětlit proč. Teprve před několika lety mi matka vyprávěla, co se stalo, když mě čekala. Tehdy jsem ihned pochopil, čím byl zatížen můj vztah ke strýcovi Paolovi.“

Babička poprosila svoji dceru Annu, sestru Rafaelovy matky Ruth, aby se po její smrti o něj postarala. Anna měla už dvě vlastní děti, a i když si její manžel Alcides vydělával na živobytí poctivou práci jako obuvník, nestačilo to, aby uživil svoji rodinu. Navzdory tomu vzpomíná Rafael s radostí na tato léta: „I když jsme žili velice chudobně, bylo to nejkrásnější období mého života, protože v této rodině bylo mnoho lásky.“ Hned na začátku ho strýc naučil následující: „U nás je to takto: Když někdo něco má, rozdělí se se všemi.“ A vskutku nezůstalo jen u slov. Většinou se jedla rýže s fazolí. Když bylo k tomu i vejíčko, rozdělili je na pět stejných dílů, aby se dostalo na každého. Maso skoro nikdy nejedli.

Jako osmiletý se stal Rafael nejlepším zmrzlinářem na ulici. Peníze, které vydělal, dával své tetě anebo za ně koupil mle-

té maso, jež bylo jeho nejoblíbenějším jídlem. Když po osmi letech z této rodiny odcházel, teta Anna mu vrátila všechny vydělané peníze se slovy: „To je odměna za tvoji práci.“

Strýc Alcides se stal pro Rafaela otcem, ale chlapec přece jen toužil poznat svého vlastního otce. Když se ve škole slavil Den otců a každé dítě mělo namalovat obrázek pro toho svého, pocítoval Rafael velkou bolest. V ten večer si přečetl v knize proroka Jeremiáše: „Ještě než jsem tě utvořil v matčině životě, znal jsem tě; ještě než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě; prorokem národů jsem tě ustanovil. (...) Neříkej: »Jsem dítě!« (...) Vždyť jsem s tebou a vysvobodím tě.“ (Jer 1,5-8) Tato slova zasáhla devítiletého chlapce přímo do srdce. Pomyslel si: „Když mě Bůh znal ještě předtím, než jsem se narodil, pak je mým otcem. A když říká: »Jsem s tebou«, musí mě přece slyšet, když s ním hovořím.“

Tak jako ostatní děti, namaloval i Rafael svému otci obrázek. Na obrázku byl autobus, v němž cestoval Rafael s maminkou, otcem a bratrem; byl to sen o zdravé rodině, sen, který sní každé dítě. Vkleče u postele se modlil: „Bože můj, chci, abys se mnou mluvil tak jako s Jeremiášem, protože ti chci darovat svůj obrázek.“ V noci se však nic nestalo. Ráno ležel obrázek ještě stále vedle postele. Bůh si jej nevzal a ani s Rafaelem nemluvil. Zklamání bylo příliš velké. „Pomyslel jsem si, že tento Bůh je přesně takový jako můj otec. Nemluví se mnou a vůbec mu na mně nezáleží. Už se víc k němu nebudu modlit!“

Rafael se svou babičkou

Rafael se svým strýcem Alcidesem a tetou Annou

Rafael se z rozhovoru strýce s tetou náhodou dozvěděl, že maminka Ruth i s jeho nevlastním bratrem už osm měsíců žije na ulici a žebrá, protože se o ni nikdo nedokáže postarat. Dotčen bolestí se velmi rozhněval: „Co je to za Boha, že je vůči člověku tak lhostejný, a dokonce nechává moji maminku zcela samu!“

Konečně rodina!

Rafael měl 12 let, když si ho Ruth vzala k sobě. Vdala se, a proto jeho nevlastnímu bratrovi i jemu mohla konečně nabídnout domov. To, že její manžel Milton, s nímž uzavřela svátostné manželství v katolickém kostele, byl ve skutečnosti prezidentem a zároveň médiem afro-brazílské sekty Macumba, pro ni nic neznamenalo. Vždyť ji přece sebral pryč z ulice!

V této sektě sehrává důležitou roli čarodějnictví a fetiš. Takzvaní „synové a dcery svatých“ navazují v transu pod vedením kněze anebo kněžky kontakt s předky a jinými duchy, aby věřícím zprostředkovali jejich rady. Nový otec se o Rafaela téměř vůbec nestaral. Chlapec, u něhož brzy nastala puberta, neměl nejlepší kamarády. Miloval sex a alkohol. Již jako čtrnáctiletý pravidelně bral drogy. „Dne 11. srpna 1998 jsme slavili svátek, který trval tři dny. Pili jsme, kouřili marihuanu, dali jsme si extázi. Dělalí jsme všechno možné, co bylo nemorální a co se při podobných příležitostech většinou dělá. Najednou za mnou přišel kamarád a řekl mi: »Poslyš, dnes mám první svaté přijímání. Málem jsem na ně zapomněl. Musím jít do kostela, jinak mě máma přiza-

bije. Prosím tě, pojd' se mnou!» « Bylo více než pochopitelné, že s tím Rafael nechtěl mít nic společného. Ještě nikdy předtím nevstoupil do katolického kostela, avšak jeho kamarád nechtěl ustoupit. Za chvíli Rafael už seděl v poslední kostelní lavici, duchem nepřítomen, protože míchal alkohol s tabletami extáze.

Najednou uslyšel slova čtení: „Ještě než jsem tě utvořil v matčině životě, znal jsem tě...“ Byla to přesně ta stejná slova, která mu kdysi dodala odvalu nabídnout Bohu svůj namalovaný obraz. „Začal jsem plakat. Myslel jsem si, to jsou určitě ty drogy. Potom jsem však v duši zcela jasně zaslechl hlas, který mi říkal: »Jsi mým synem. Tvůj dárek jsem si nevzal, protože TY jsi mým darem. Toužím po tobě. Zanech tento život a žij se mnou!« Cítil jsem vedle sebe přítomnost muže, který se mnou hovořil. Uvědomil jsem si, že jsem úplně střízlivý.“

Po mši svaté Rafael sdělil knězi, co právě zažil. Tento kněz byl zkušeným exorcistou, a proto rychle pochopil, že zde jde o velkou milost. Pozval Rafaela na katechezi a setkání, kde se lidé společně modlí. Mladík nabídku velmi rád přijal. Zamíloval se do všeho, co slyšel o víře, a po roce se mu zdálo, že už je skutečným katolíkem. Všechno se to stalo právě v tom kostele, před nímž dlouhá léta žebrała jeho matka.

Obrácení nevlastního otce

Rafaelův nevlastní otec neměl velkou radost z chlapcovy změny. Cítil, že Rafael nosí domů energii, která se staví proti jeho „řemeslu“ být médiem. Bojovali spolu dva roky; nevlastnímu synovi zakazoval chodit do kostela. Když chtěl Rafael v jubilejním roce 2000 putovat ke Svaté bráně a jít na mši svatou, jeho otčím se tak rozhněval, že ho celou silou udeřil. Tehdy se 17letý mladík zapřísáhl: „Ještě jednou to udělá, a zabiju ho!“ Objednal si u kamaráda zbraň a po mši si ji chtěl vyzvednout.

Ale všechno se najednou změnilo. Zraněný chlapec zaslechl, jak se z Matoušova evangelia četlo: „Milujte své nepřátele a modlete se za své pronásledovatele.“ (Mt 5,44) A tehdy jako by zkameněl. Bohu však řekl: „Nedokážu mu odpustit. Když to ode mne žádáš, musíš mi pomoci!“

Rituál sekty Macumba

Když se Rafael vrátil domů, nevlastní otec seděl v křesle opilý a něco si brumlal. Ještě nikdy předtím neslyšel Rafael podobná slova z Miltonových úst: „Jsi dobrý chlapec, odpustíš mi?“ Byla tedy vyslyšena jeho modlitba? Vnitřně dojat mu odpověděl: „Mám tě rád.“ Potom položil Miltonovi ruku na rameno a dal mu na čelo křížek; tak, jak to viděl u svého kněze. V té chvíli jeho otčím jakoby mrtvý padl na zem. Rafael se velmi ulekl, utekl do svého pokoje a zamkl se. Myslel si, že ho zabil.

Po nějaké době kdosi zaklepal na dveře. S velkým strachem otevřel. Stál tam nevlastní otec. Úplně změněný. „Co jsi to se mnou jen udělal?“ zeptal se ho. „Nevím,“ přišla váhající odpověď. „Najednou jsem spatřil jasné světlo a potom Ježíše,“ vyznal Milton, který byl naprosto střízlivý, bez jediné známky opilosti.

Oba byli ještě pod silným dojmem této milosti, když spolu začali klidně hovořit. Dlouhé hodiny svědčil Rafael svému nevlastnímu otci o Ježíšovi a potom se ho zeptal: „Kdy jsi byl naposledy u zpovědi?“ – „Před osmadvaceti lety.“ – „Tak v tom případě by bylo nejlepší, kdybys ke zpovědi šel teď. Nejdříve se však musíš vzdát role vůdce v sektě Macumba.“

UPOZORNĚNÍ: Další pokračování (56) **Sumy svatého Josefa** od Isidora Isolaniho OP uveřejníme až v příštím čísle Světla. Děkujeme za pochopení.

Redakce

Otčím byl přesvědčen, že nemá žádné hříchy, a tak zpověď nepotřebuje. Avšak po krátké úvaze svůj názor změnil. Termín zpovědi dohodli na čtvrtou hodinu následujícího dne. Zároveň Milton napsal dopis, v němž se vzdal svého postavení v sektě.

„Půl hodiny před termínem zpovědi jsem ho našel ležet v koupelně. Dostal infarkt a upadl. Z posledních sil mi zašepтал: »Děkuji, děkuji, Rafaeli.« Pak zemřel.“

Misionář Božího milosrdenství

V té době, kdy Rafael pracoval v kanceláři na obecním úřadě, uslyšel o duchovních cvičeních, které měl vést jistý kněz Antonello Cadeddu z Itálie. Rafael spolu se svojí první skutečnou přítelkyní se jich zúčastnil a již několik týdnů nato navštívil nově založené společenství Alleanza di Misericordia – Spolek milosrdenství. Společenství založil P. Antonello a P. Enrico Porcu právě před šesti měsíci v São Paulo. Jeho členové se starají především o ty, kdo žijí na ulici: o prostitutky, žebráky, drogově závislé atd. Hlásají jim evangelium a pomáhají jim po duchovní i materiální stránce. Jejich charisma vyvěrá z Pánova milosrdného srdce. Chtějí, aby ho zakusil každý. Už při první návštěvě pocítil Rafael, že je na svém místě. „Začal ve mně hořet oheň a touha stát se misionářem, žít s chudými na ulici, abych jim mohl přinést Ježíše. Měl jsem sotva 17 let, když jsem opustil svoji přítelkyni, maminku, práci, abych se vrhl do dobrodružství s Ježíšem.“

Po roční formaci šli všichni misionáři domů: Buď proto, aby se smířili s příbuznými, anebo aby jim přinesli Ježíšovu lásku. Rafaelova matka byla v těch dnech u své sestry, která potřebovala její pomoc. A tak si Rafael pomyslel: „Co mohu udělat? Jsem misionář, mohl bych vzít nějaké žebráky k nám domů, abych je umyl a uvařil jim něco výživného.“ První den přišlo z ulice pět chudých. Rafaela naplňovala jeho služba štěstím. Musel se však postarat o to, aby se jeho matka o ničem nedověděla, protože ona vůbec nesouhlasila s jeho volbou stát se misionářem. Nechtěla ztratit svého syna ještě jednou.

(Pokračování)

*Z Vítězstvo Srdca 112/2016
přeložil -dd-*

Pondělí 16. 1. 2017

6:05 Bol som mimo: Branislav Škripek **7:15** Příběh o Žofii
8:00 Jak potkávat svět (47. díl): S Bohdanem Mikoláškem
9:25 Mosambik – Bom Padre **10:00** Buon giorno s Františkem
11:05 Jezuité o: Exorcismus **11:25** V pohorách po horách (14. díl): Brada **11:40** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **11:45** Klaunský pohádkový kufřík (6. díl): O chytré Jitce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Popravěště Butovo (1. díl): Ruská Golgota **13:15** Putování modrou planetou: Kanada BC **13:55** Můj Bůh a Walter: Poslední věci **14:15** Ars Vaticana (4. díl) **14:30** Betlém Horní Lideč: Znamení betléma **15:00** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) **16:00** V souvislostech (168. díl) **16:25** Wabi Daněk a Miloš Dvořáček na Mohelnickém dostavníku 2015 (1. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 **16:55** Bez tebe to nejde **18:05** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, ministr zemědělství, v kostele Očišfování Panny Marie – poutní místo Dub nad Moravou **18:25** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (7. díl): O kráse **18:40** VideoJournal české vědy **19:00** Vatican magazine (892. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Vezmi a čti: Leden 2017 [P] **20:00** Angola: Vstaň a choď, Angolo [P] **20:45** ARTBITR – Kulturní magazín (31. díl): S Michalem Georgievem **21:00** Noemova pošta: Leden 2017 **21:00** Noční univerzita: Mgr. Matyáš Zrno – Význam kultury v časech migrace **0:05** Terra Santa news: 11. 1. 2017 **0:25** 750 let Svinova **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 17. 1. 2017

6:05 Podzimní festival duchovní hudby 2016: Jazzový koncert – F. Kop: Suite for Mr. J. Coltrane **7:30** Pod lampou **9:35** Muzikanti, hrajte **10:15** Vatican magazine (892. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:50** Noční univerzita: Mgr. Matyáš Zrno – Význam kultury v časech migrace **11:40** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **11:45** Klaunský pohádkový kufřík (7. díl): O kráse **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** V souvislostech (168. díl) **12:40** Ars Vaticana (4. díl) **12:50** Cesta k andělům (109. díl): Marek Jícha – kameraman **13:45** V pohorách po horách (14. díl): Brada **14:00** Jezuité o: Exorcismus **14:25** Buon giorno s Františkem **15:30** Léta letí k andělům (70. díl): Jiří Fuchs – filosof **15:55** Noemova pošta: Leden **17:30** Celostátní přehlídka zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol Odry 2016 **18:00** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (8. díl): O líné Lálince **18:45** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **18:50** Animované biblické příběhy: Šalomoun **19:20** Návrat líšky Bystroušky na Hukvaldy **19:30** Zpravodajské Noeviny (831. díl): 17. 1. 2017 [P] **20:00** Missio magazin: Leden 2017 [P] **21:05** Řeckokatolický magazin [P] **21:20** Hlubinami vesmíru s P. dr. Jiřím Kučerou, Vesmír a Bible, 2. díl **22:05** Post Scriptum **22:15** Zpravodajské Noeviny (831. díl): 17. 1. 2017 **22:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (128. díl) **0:05** Terra Santa news: 11. 1. 2017 **0:25** Plnou parou do srdce Beskyd **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 18. 1. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (831. díl): 17. 1. 2017 **6:25** Hrdinové víry (10. díl): Křesťanský politik Jaroslav Cuhra **7:35** Žijeme mezi vámi **7:55** Vatican magazine (892. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:30** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) **9:25** Ars Vaticana (4. díl) **9:40** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:50** Angola: Vstaň a choď, Angolo **11:35** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **11:40** Klaunský pohádkový kufřík (8. díl): O líné Lálince **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR – Kulturní magazín (31. díl): S Michalem Georgievem **13:00** Jezuité o: Exorcismus **13:25** Dealer Božího slova **13:35** Outdoor Films s Andreou Radomskou (55. díl): Doprovázení umírajících **15:10** Poslány sloužit **15:40** Zpravodajské Noeviny (831. díl): 17. 1. 2017 **16:05** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, ministr zemědělství, v kostele Očišfování Panny Marie – poutní místo Dub nad Moravou **16:20** Setkání Salesiánů spolupracovníků na Svatém Kopečku 2016 **16:35** U NÁS aneb Od cimbálu o li-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

dové kultuře (128. díl) **18:05** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (9. díl): O pracovitě Elence **18:40** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **18:45** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **19:30** Terra Santa news: 18. 1. 2017 [P] **20:00** Večer chval (58. díl): Adonai [L] **21:10** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný – pravoslavný duchovní **21:25** Noční univerzita: prof. Ing. Pavel Dostálek, CSc. – Pivo je dar Boží [P] **22:15** Generální audience Svatého otce **22:50** Vezmi a čti: Leden 2017 **23:10** Příběhy odvahy a víry: Popravěště Butovo (1. díl): Ruská Golgota **23:40** Jak potkávat svět (47. díl): S Bohdanem Mikoláškem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 19. 1. 2017

6:05 Putování modrou planetou: Kanada BC **6:40** Celostátní přehlídka zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol Odry 2016 **7:10** Mezi pražci (54. díl): Leden 2017 **8:00** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný – pravoslavný duchovní **8:15** U VÁS aneb Festivalové kukátko (12. díl) **9:20** Historie skládkství v Karlovině **9:40** Terra Santa news: 18. 1. 2017 **10:05** Noemova pošta: Leden **11:40** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **11:45** Klaunský pohádkový kufřík (9. díl): O pracovitě Elence **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Podzimní festival duchovní hudby 2016: Jazzový koncert – F. Kop: Suite for Mr. J. Coltrane **13:45** Generální audience Svatého otce **14:20** Mosambik – Bom Padre **14:55** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Zpravodajské Noeviny (831. díl): 17. 1. 2017 **16:20** Řeckokatolický magazin **16:40** V pohorách po horách (14. díl): Brada **16:50** Cesta k andělům (109. díl): Marek Jícha – kameraman **17:45** Ars Vaticana (5. díl) **18:00** Animované biblické příběhy: Šalomoun **18:25** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (10. díl): O sobecké Růžence **18:45** Vezmi a čti: Leden 2017 **19:05** Večeře u Slováků [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (832. díl): 19. 1. 2017 [P] **20:00** Cvrlikání (49. díl): Mysami [L] **21:15** Putování po evropských klášteřích: Klášter karmelitek v Cornwallu, Anglie **21:45** Zpravodajské Noeviny (832. díl): 19. 1. 2017 **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Vatican magazine (892. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:45** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, ministr zemědělství, v kostele Očišfování Panny Marie – poutní místo Dub nad Moravou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 20. 1. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (832. díl): 19. 1. 2017 **6:25** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, ministr zemědělství, v kostele Očišfování Panny Marie – poutní místo Dub nad Moravou **6:45** Doma, to je něco úžasného... **7:40** Mezi nebem a zemí **8:10** Příběhy odvahy a víry: Popravěště Butovo (1. díl): Ruská Golgota **8:40** Angola: Vstaň a choď, Angolo **9:25** Rwanda – Smíření **10:00** Vezmi a čti: Leden 2017 **10:15** Noční univerzita: prof. Ing. Pavel Dostálek, CSc. – Pivo je dar Boží **11:05** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **11:35** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **11:40** Klaunský pohádkový kufřík (10. díl): O sobecké Růžence **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Vlci v Lužici **13:20** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný – pravoslavný duchovní **13:40** Wabi Daněk a Miloš Dvořáček na Mohelnickém dostavníku 2015 (1. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 **14:05** Princ, který si vybral Dona Boska **14:50** LORETO – Svatýňa Svatého Domu

z Nazaretu **15:10** Stavitelé měst **15:20** Putování modrou planetou: Kanada BC **16:00** Zpravodajské Noeviny (832. díl): 19. 1. 2017 **16:20** Krajané z Gerníku **16:55** Missio magazin: Leden 2017 **18:00** Léčit zlo láskou **18:25** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (11. díl): O soucítěním Standovi **18:45** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **19:05** Putování po evropských klášteřích: Klášter karmelitek v Cornwallu, Anglie **19:35** Otec Karel Tinka, SDB **20:00** Kulatý stůl (197. díl): Dobrovolnictví [L] **21:45** ARTBITR – Kulturní magazín (31. díl): S Michalem Georgievem **22:00** Večeře u Slováků **22:20** Cesta k andělům (109. díl): Marek Jícha – kameraman **23:10** V pohorách po horách (14. díl): Brada **23:20** Útulek svatého Juana Diega **23:35** 69783 **0:05** Až na konec světa **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 21. 1. 2017

6:05 Jezuité o: Exorcismus **6:25** Charita Vsetín **6:40** Mwebare kwija – Klinika v buši **6:55** O létajícím faráři **7:05** Transport **7:45** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný – pravoslavný duchovní **8:00** Celostátní přehlídka zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol Odry 2016 **8:30** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **9:00** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **9:05** Animované biblické příběhy: Šalomoun **9:35** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, ministr zemědělství, v kostele Očišfování Panny Marie – poutní místo Dub nad Moravou **9:50** Credo: korouhve Karla Rechlika **10:10** Missio magazin: Leden 2017 **11:15** Zpravodajské Noeviny (832. díl): 19. 1. 2017 **11:40** Vezmi a čti: Leden 2017 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:15** Post Scriptum [P] **12:25** Pod lampou **14:30** Terra Santa news: 18. 1. 2017 **14:50** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **15:15** Mosambik – Bom Padre **15:50** Vatican magazine (892. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **16:25** Večeře u Slováků **16:50** Cvrlikání (49. díl): Mysami **18:00** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **18:30** Klaunský pohádkový kufřík (11. díl): O soucítěním Standovi **18:45** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenkka + Ej, fialenko modrá **18:55** Muzikanti, hrajte **19:30** V souvislostech (169. díl) [P] **20:00** Svatá Františka Římská **20:45** Wabi Daněk a Miloš Dvořáček na Mohelnickém dostavníku 2015 (1. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 **21:10** V pohorách po horách (15. díl): Violík **21:25** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) **22:20** Skryté poklady: Vladimír [P] **22:45** Pojd'te s námi... **0:05** Angola: Vstaň a choď, Angolo **0:45** Řeckokatolický magazin **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 22. 1. 2017

6:15 Ars Vaticana (5. díl) **6:25** Příběh Růžencového oltáře **6:50** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **7:10** Cvrlikání (49. díl): Mysami **8:20** Putování modrou planetou: Kanada BC **9:00** Večeře u Slováků **9:20** Celostátní přehlídka zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol Odry 2016 **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Řeckokatolický magazin **11:30** Gavran **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (31. díl): S Michalem Georgievem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (169. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:25** Svatá Františka Římská **14:05** Muzikanti, hrajte **14:35** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **15:15** Noční univerzita: prof. Ing. Pavel Dostálek, CSc. – Pivo je dar Boží **16:05** Jak potkávat svět (47. díl): S Bohdanem Mikoláškem **17:30** Se salesiány na jihu Madagaskaru: ANKILILOAKA **17:55** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:00** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **18:30** Animované biblické příběhy: Eliáš **19:05** BET LECHEM – vnitřní domov (32. díl): Petr Kliment Koutný – pravoslavný duchovní **19:25** Jezuité o: František Xaverský [P] **20:00** Noc plná světla: Moravské divadlo Olomouc **21:50** V souvislostech (169. díl) **22:15** Missio magazin: Leden 2017 **23:20** Ars Vaticana (5. díl) **23:30** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** Dealer Božího slova **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** VideoJournal české vědy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! S velikou radostí vám dnes přináším svého Syna Ježíše, aby On vám dal svůj pokoj. Otevřete svá srdce, děti, a buďte radostní, že Ho můžete přijmout. Nebe je s vámi a bojuje o pokoj ve vašich srdcích, rodinách i ve světě, a vy, děti moje, pomozte svými modlitbami, aby tomu tak bylo. Žehnám vám se svým Synem Ježíšem a zvu vás, abyste neztráceli naději a aby váš pohled i srdce byly stále obráceny k nebi a k věčnosti. Tak budete otevřeni Bohu a jeho plánům. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. prosince 2016

MODLITEBNÍ TAŽENÍ ZA ČESKÝ NÁROD

V listopadu 2008 jsme vyzvali čtenáře Světla a Zpravodaje Matice cyrilometodějské, abychom se všichni spojili k modlitebnímu tažení pod praporem sv. Václava, Pražského Jezulátka a všech českých kandidátů na svatořečení. Za všechny modlitebníky, jejich rodiny a na jejich úmysl bude sloužena **mše svatá 29. ledna 2017 v 7 hodin v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně.**

Redakce Světla

Programové tipy TV LUX od 16. 1. 2017 do 22. 1. 2017

viac informácií na www.tvlux.sk

Utorok 17. 1. o 17:30 hod.: Dome je doma

Populárnejšia publicistika na tému Stopy SDM Nr2: Mladí na gauči? Moderuje Pali Danko.

Štvrtok 19. 1. o 17:05 hod.: Kulmenie (New Age v kinematografii)

New Age – akási nová cesta, ktorá má doviest človeka k tomu, po čom každý človek túži – pokoj, mier, harmónia, pohodlie. Na strane druhej je však táto cesta spojená s „ihned“ a „čo najskôr“. Akoby to všetko krásno povyberané zo všetkých náboženstiev a smerov (očistené od všetkého, čo vyžaduje obeť a námahu) bolo len snom. Ako sa táto filozofia premieta do filmového umenia? O tom bude nové Kulmenie.

Štvrtok 19. 1. o 20:20 hod.: Adorácia

Večerná modlitba pred Najsvätejšou sviatosťou.

Piatok 20. 1. o 20:30 hod.: Effeta (Mt 4,12–23)

Nad úryvkom z evanjelia podľa Matúša (Mt 4,12–23): „Prišiel do Kafarnauma, aby sa splnilo, čo povedal Izaiáš“, ktoré sa číta na 3. nedeľu obdobia cez rok, cyklus A, sa zamýšľame s dp. Petrom Mášikom. Moderuje Eva Petrovičová.

Sobota 21. 1. o 20:30 hod.: O bohoch a ľuďoch (film)

Film prináša svedectvo o vernosti mníchov, sile viery a duchovnom porozumení, ktoré sa snažili šíriť medzi kresťanmi a moslimami.

Nedeľa 22. 1. o 10:45 hod.: Svätá omša z Košíc

Živý vstup a priamy prenos z Kostola Nanebovzatia Panny Márie. Celebrique Mons. Bernard Bober.

Vyberte si **KVALITNÍ POUTNÍ ZÁJEZD** do Izraele, Fatimy, Lurd, La Salette, Garabandalu, Santiago de Compostela, Říma, Medžugorje a na ďalší oslovujúci miesta **do 31. 1. 2017 se slevou za včasné objednání!** Více na www.poutnizajezdy.cz nebo na tel. 776 804 721.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14. – 21. LEDNA 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 1.		PO 16. 1.		ÚT 17. 1.		ST 18. 1.		ČT 19. 1.		PÁ 20. 1.		SO 21. 1.			
Antifona	919	1029	934	1045	1754	1975	1653	1870	980	1096	996	1113	1708	1924		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	1755	1975	1653	1870	981	1096	997	1114	1709	1926		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1278	1480	981	1097	998	1115	1283	1423		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	813	914		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	1756	1977	1279	1418	985	1101	1001	1118	1283	1423		
Antifona k Zach. kantiku	688	777	939	1050	1780	2001	1279	1418	985	1101	1002	1119	1283	1423		
Prosby	924	1034	939	1050	1757	1977	1279	1418	985	1101	1002	1119	1711	1927		
Závěrečná modlitba	689	778	939	1050	1278	1417	1279	1419	986	1102	1282	1422	1283	1423		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	689	778	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 14. 1.															
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1760	1981	1280	1419	991	1108	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1280	1420	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1661	1878	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1763	1983	1280	1420	995	1112	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	688	777	689	778	948	1060	1780	2001	1281	1420	995	1112	1011	1129	689	778
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1764	1984	1281	1421	995	1112	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	689	778	689	778	948	1061	1278	1417	1279	1419	996	1113	1282	1422	690	779
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 15. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 49,3.5–6
Ž 40(39),2+4ab.7–8a.8b–9.10
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
2. čt.: 1 Kor 1,1–3
Ev.: Jan 1,29–34

Pondělí 16. 1. – ferie

1. čt.: Žid 5,1–10
Ž 110(109),1.2.3.4
Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova!*)
Ev.: Mk 2,18–22

Úterý 17. 1. – památka sv. Antonína

1. čt.: Žid 6,10–20
Ž 111(110),1–2.4–5.9+10c
Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 2,23–28

Středa 18. 1. – památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů

1. čt.: Žid 7,1–3.15–17
Ž 110(109),1.2.3.4
Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova!*)
Ev.: Mk 3,1–6

Čtvrtek 19. 1. – ferie

1. čt.: Žid 7,25–8,6
Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.17
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
Ev.: Mk 3,7–12

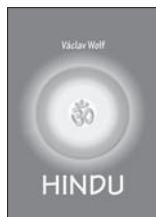
Pátek 20. 1. – nezávazná památka sv. Fabiána nebo sv. Šebestiána

1. čt.: Žid 8,6–13
Ž 85(84),8+10.11–12.13–14
Odp.: 11a (*Milosrdenství a věrnost se potkají.*)
Ev.: Mk 3,13–19

Sobota 21. 1. – památka sv. Anežky Římské

1. čt.: Žid 9,2–3.11–14
Ž 47(46),2–3.6–7.8–9
Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jáсотu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.*)
Ev.: Mk 3,20–21

FILOSOFIE - NOVINKA MCM s. r. o.

**HINDU • FILOSOFICKÉ POZADÍ
INDICKÉ KULTURY**

**Prof. ThDr. Václav Wolf • Lektoroval
Mgr. Roman Cardal Ph.D.**

Autor v této odborné studii obrací svoji pozornost na filosofickou problematiku indického světa. Vcelku lze tvrdit, že hinduistický myšlenkový svět je značně odlišný od řeckého. V hinduismu převládají subjektivní metody poznávání, v antickém světě naopak metody objektivní. Toto rámcově správné rozlišení však neplatí stoprocentně v detailech. Dnešní svět je malý díky rapidnímu vzrůstu komunikačních možností. Ale rozsáhlá symbióza současných křesťanů s mimokřesťanským prostředím může být bez znalosti druhé strany příčinou ztráty katolického přesvědčení nebo jeho relativizace. Z toho důvodu studie o indickém myšlení může být užitečná pro všechny katolíky jako zdroj nových poznatků a rozpoznání omylů hinduistické filosofie.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 170 stran, 198 Kč

NOVÉNY

**NOVÉNA KE SVATÉ JANĚ Z ARKU • PRO TY,
KTERÍ JSOU NESPRAVEDLIVĚ OBVIŇOVÁNI
A NEMOHOU SE BRÁNIT**

**Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ •
Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová**

Novénu doprovázejí meditace papeže Benedikta XVI. V naší osobní blízkosti stojí svěťice, jež je krásná Božím jedním a statečná službou Božím tajemstvím.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., A6, 32 stran, 35 Kč*

**NOVÉNA K BLAHOŠLAVENÉMU KARLU
RAKOUSKÉMU S PROSBOU O MÍR
VE SVĚTĚ**

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ

Novénu – devítidenní modlitbou s bl. Karlem Rakouským (1887–1922) si vyprošujeme to, co nejvíce potřebujeme pro každodenní autentický život v Bohu. Význačná osobnost posledního rakouského císaře Karla I. s nadčasovými vizemi je v textech doprovázena svědectvími těch, kteří ho osobně znali.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., A6, 32 stran, 35 Kč*

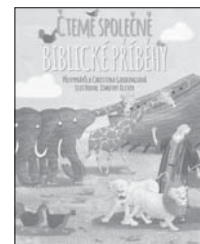
BIBLICKÁ ČÍTANKA PRO DĚTI

ČTEME SPOLEČNĚ BIBLICKÉ PŘÍBĚHY

**Převyprávěla Christina Goodingsová • Ilustroval Jimothy
Oliver • Z angličtiny přeložila Paia Chudá • Redakce Pavel
Nápravník**

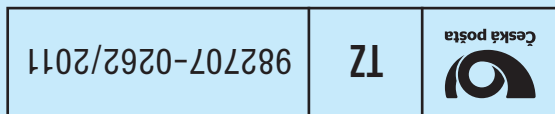
Tento výběr biblických příběhů je cíleně přizpůsoben potřebám a možnostem roz dováděných začínajících čtenářů a jejich unavených rodičů. Některá hravá slova a krátké věty jsou v knize zvlášť zvýrazněny velkými písmeny. Jsou určeny především pro první zvědavé pokusy předškoláků o rozpoznávání písmenek. Šikovní čtenáři si jistě brzy zkusí přečíst hlavní část příběhu sami. Kniha pomůže dětem i rodičům sdílet radost ze čtení a usnadní jim společné poznávání všech prostých i nesnadných příběhů uložených v Bibli.

*Česká biblická společnost
Váz., 220x266 mm, křídový papír,
96 stran, 328 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o. Olomouc. Redakce: Sčítedaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se zotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.